

Komentar Evanđelja: sedamdeset puta sedam

Evanđelje 24. nedjelje kroz
godinu (ciklus A) i komentar
misnog Evanđelja.

Evanđelje (Mt 18,21-35)

U ono vrijeme: Petar pristupi Isusu i
reče:

»Gospodine, koliko puta da oprostim
bratu svomu ako se ogriješi o mene?
Do sedam puta?« Kaže mu Isus: »Ne
kažem ti do sedam puta, nego do
sedamdeset puta sedam.«

»Stoga je kraljevstvo nebesko kao kad kralj odluči urediti račune sa slugama. Kad započne obračunavati, dovedoše mu jednoga koji mu dugovaše deset tisuća talenata. Kako nije imao odakle vratiti, zapovjedi gospodar da se proda on, žena mu i djeca i sve što ima te se podmiri dug. Nato sluga padne ničice preda nj govoreći: 'Strpljenja imaj sa mnom, i sve ću ti vratiti.' Gospodar se smilova tomu sluzi, otpusti ga i dug mu oprosti.

A kad taj isti sluga izađe, naiđe na jednoga svoga druga koji mu dugovaše sto denara. Uhvati ga i stane ga daviti govoreći: 'Vrati što si dužan!' Drug padne preda nj i stane ga zaklinjati: 'Strpljenja imaj sa mnom i vratit ću ti.' Ali on ne htjede, nego ode i baci ga u tamnicu dok mu ne vrati duga.

Kad njegovi drugovi vidješe što se dogodilo, silno ražalošćeni odoše i

sve to dojaviše gospodaru. Tada ga gospodar dozva i reče mu: 'Slugo opaki, sav sam ti onaj dug oprostio jer si me zamolio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, kao što sam se i ja tebi smilovao?' I gospodar ga, rasrđen, preda mučiteljima dok mu ne vrati svega duga. Tako će i Otac moj nebeski učiniti s vama ako svatko od srca ne oprostí svomu bratu.«

Komentar

Petrovo pitanje dotiče se teške teme koja utječe na sve nas: potrebe za opraštanjem. To se pitanje često javlja suočeno s neizbježnim trenjima svakodnevnog života - u obiteljskim odnosima, s prijateljima ili u profesionalnim interakcijama. Nije neuobičajeno osjećati se povrijeđeno, misleći da nas je netko

uvrijedio, omalovažio ili nam nanio nepravdu, ne samo jednom, već više puta. Oprostiti je teško. Zato se Petrovo pitanje čini razumnim: Moram li uvijek oprostiti?

Benedikt XVI. poziva nas da razmislimo o tome što oprost podrazumijeva. „Uvreda“, kaže on, „je stvarnost, objektivna sila koja je uzrokovala uništenje koje se mora ispraviti. Zbog toga oprost mora biti više od ignoriranja, pokušaja da se zaboravi. Uvreda se mora ispraviti, popraviti i tako prevladati. Oprost nešto košta, prije svega onoga koji oprašta: mora prevladati štetu koju je primio u sebi, mora je, takoreći, spaliti u sebi i time se obnoviti, tako da taj proces preobrazbe, unutarnjeg pročišćenja, zatim dosegne i drugoga, krivca, i tako oboje, trpeći zlo do dubine i prevladavajući ga, izlaze obnovljeni. U ovom trenutku susrećemo se s otajstvom Kristova križa“[1].

Doista, teškoće s kojima se susrećemo u opraštanju nisu toliko velike u usporedbi s onim što je Isus Krist učinio za svakoga od nas. Ova parabola lijepo izražava kontrast između sebičnog stava ljudi koji opraštaju s proračunatošću i beskonačnog Božjeg milosrđa. Jedan talent bio je jednak šest tisuća denara, a denar je bio radnička dnevna plaća. Deset tisuća talenata je pretjeran iznos koji nam daje ideju o golemoj vrijednosti oprosta koji primamo od Boga.

Sveti Josemaría nam pomaže da shvatimo da „okolnosti sluge iz prispodobe, koji je dugovao deset tisuća talenata, dobro odražavaju našu situaciju pred Bogom: ni mi nemamo sredstava platiti golemi dug koji smo nakupili za tolike božanske blagoslove i koji smo povećali razmjerno s našim osobnim grijesima. Čak i ako se hrabro trudimo, nećemo moći pravedno

vratiti sve što nam je Gospodin oprostio. Ali božansko milosrđe više nego nadoknađuje nemoć ljudske pravde. Bog može biti zadovoljan našim dugom i oprostiti ga jednostavno zato što je njegovo milosrđe dobro i beskrajno“ [2].

S obzirom na Božju veliku velikodušnost prema nama, kako možemo ne oprostiti drugima? „Daleko od našeg ponašanja“, nastavlja sveti Josemaría, „da se zadržavamo na uvredama koje su nam učinjene, na pretrpljenim poniženjima - koliko god nepravedna, neuljudna i gruba bila - jer je neprimjereno Božjem djetetu voditi evidenciju, iznositi popis pritužbi. Ne možemo zaboraviti Kristov primjer“[3]. S pogledom uprtim u Isusa možemo se odreći svakog ogorčenja i održati svoja srca zdravim i čistim od svakog neprijateljstva.

Kad smo u iskušenju da ne oprostimo, sjetimo se riječi milosrdnog gospodara upućenih tom nemilosrdnom slugi: „Slugo opaki, sav sam ti onaj dug oprostio jer si me zamolio. Nije li trebalo da se i ti smiluješ svome drugu, kao što sam se i ja tebi smilovao?“ (rr. 32-33). Iskusiivši radost, spokoj i unutarnji mir koji proizlaze iz oproštenja, možemo se, uz Božju pomoć, otvoriti mogućnosti oprosta.

[1] Joseph Ratzinger - Benedikt XVI., Isus iz Nazareta I. (La Esfera de los Libros, Madrid: 2007.), str. 195.

[2] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, 168.

[3] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, 309.

Francisco Varo // Photo:
chuttersnap-Od - Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandelja-
sedamdeset-puta-sedam/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandelja-sedamdeset-puta-sedam/) (17.03.2026.)